

Sygn. akt IX Ka 1376/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 20 stycznia 2015 roku

Sąd Okręgowy w Kielcach IX Wydział Karny-Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący: SSO Aleksandra Babilon- Domagała

Sędziowie: SSO Artur Polut

SSO Krzysztof Sójka (spr.)

Protokolant: st.sekr.sądowy Anna Niebudek

przy udziale Prokuratora Prokuratury Okręgowej w Kielcach Jerzego Piwko

po rozpoznaniu w dniu 20 stycznia 2015 roku

sprawy W. D.

oskarżonego o przestępstwa z art.233 § 1 kk i art.238 kk w zw. z art.11 § 2 kk

na skutek apelacji wniesionej przez oskarżonego

od wyroku Sądu Rejonowego w Kielcach

z dnia 4 lipca 2014 roku sygn. akt II K 896/13

I. zmienia zaskarżony wyrok w ten sposób, że:

1. uchyla orzeczenie z punktu III w przedmiocie wymierzenia oskarżonemu kary grzywny na podstawie art. 71 § 1 kk i art. 33 § 1 i 3 kk;

2. zwalnia oskarżonego od opłaty za obie instancje;

II. w pozostałej części zaskarżony wyrok utrzymuje w mocy;

III. zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adw. P. P. kwotę 516,60 (pięćset szesnaście 60/100) złotych tytułem wynagrodzenia za obronę oskarżonego z urzędu w postępowaniu odwoławczym;

IV. zwalnia oskarżonego od wydatków należnych Skarbowi Państwa za postępowanie odwoławcze w całości.

Sygn. akt IX Ka 1376 / 14

UZASADNIENIE

W. D. oskarżony został o to, że w dniu 02 kwietnia 2013 roku w K. w Wydziale Biura Spraw wewnętrznych Komendy Głównej Policji po uprzednim pouczeniu o odpowiedzialności karnej za złożenie zawiadomienia o niepopelnionym przestępstwie i odpowiedzialności karnej za składanie fałszywych zeznań mających służyć za dowód w postępowaniu przygotowawczym 4 Ds. 141/13 Prokuratury Rejonowej (...), złożył nieprawdziwe zeznania o przekroczeniu uprawnień przez funkcjonariusza Komendy Miejskiej Policji w K. polegających na bezzasadnym użyciu przemocy polegającej na

uderzeniu go w brzuch podczas wykonywanych czynności służbowych, gdy w rzeczywistości takie zdarzenie nie miało miejsca,

tj. o przestępstwo z art. 233 § 1 kk i art. 238 kk w zw. z art 11 § 2 kk,

Wyrokiem z dnia 4 lipca 2014 r. w sprawie sygn. akt IIK 896/ 13 Sąd Rejonowy w Kielcach orzekł:

I. uznał oskarżonego W. D. za winnego popełnienia czynu zarzucanego mu w akcie oskarżenia i stanowiącego przestępstwo z art. 233 § 1 kk i art. 238 kk w zw. z art. 11 § 2 kk i za to na podstawie przepisu art. 233 § 1 kk w zw. art. 11 § 3 kk wymierzył mu karę 4 (czterech) miesięcy pozbawienia wolności;

II. na podstawie art. 69 § 1 i § 2 kk oraz art. 70 § 1 pkt. 1 kk wykonanie orzeczonej wobec oskarżonego W. D. w punkcie I wyroku kary pozbawienia wolności warunkowo zawiesił na okres próby wynoszący 2 (dwa) lata;

III. na podstawie art. 71 § 1 kk i art. 33 § 1 i § 3 kk orzekł wobec oskarżonego W. D. karę grzywny w rozmiarze 60 (sześćdziesięciu) stawek dziennych ustalając wysokość jednej stawki na kwotę 10 (dziesięciu) złotych;

IV. zasądził od Skarbu Państwa na rzecz adw. P. P. kwotę 1.092,24 (jeden tysiąc dziewięćdziesiąt dwa złote i dwadzieścia cztery grosze) tytułem kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu oskarżonemu W. D.;

V. na podstawie art. 624 § 1 kpk zwolnił oskarżonego W. D. od kosztów sądowych obciążając nimi Skarb Państwa.

Apelację od wyroku tego w całości na swoją korzyść wniósł sam oskarżony W. D.. Apelacja nie zawiera wprost sformułowanego zarzutu odwoławczego, jednakże z jej treści wynika jednoznacznie, iż oskarżony kwestionuje ustalenia faktyczne stanowiące podstawę zaskarżonego wyroku. W szczególności twierdzi on, że Sąd Rejonowy błędnie ustalił, że pomówił on fałszywie policjanta o to, iż ten uderzył go w brzuch podczas interwencji, a tym samym, że złożył on fałszywe zeznania za co został niesłusznie skazany. W konkluzji oskarżony wnosił o zmianę wyroku precyzując na rozprawie apelacyjnej, iż zmiana miałaby polegać na jego uniewinnieniu. Jako alternatywny wniosek na rozprawie odwoławczej złożył żądanie uchylenia zaskarżonego wyroku w całości i przekazania sprawy Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania, bo policjant mógł go uderzyć nie tylko w budynku komisariatu policji ale również na ulicy podczas interwencji.

Sąd Okręgowy rozważył co następuje

Ponieważ apelacja została sporządzona przez samego oskarżonego, a więc przez osobę niefachową w rozumieniu przepisu art. 427 § 2 kpk Sąd Odwoławczy zobowiązany był do kontroli zaskarżonego wyroku w całości, a więc tak w zakresie winy jak i kary.

Nie można zgodzić się z wywodami skarżącego, z których wynika iż Sąd rejonowy bezpodstawnie ustalił i przyjął w zaskarżonym wyroku, iż oskarżony jest sprawcą zarzucanego mu przestępstwa. Zebrany w sprawie materiał dowodowy oraz ujawnione okoliczności sprawy nie pozostawiają żadnych wątpliwości co do trafności ustaleń Sądu I instancji. Nie ma żadnego dowodu mogącego wskazywać na możliwość ustalenia, że którykolwiek z funkcjonariuszy policji, mający kontakt z oskarżonym w dniu 2 kwietnia 2013 r w budynku Komendy Miejskiej Policji w K., uderzył w brzuch oskarżonego, tak jak zeznał on do protokołu przyjęcia ustnego zawiadomienia o przestępstwie (k. 1- 3).

Oskarżony przed przystąpieniem do jego przesłuchania w charakterze świadka (pokrzywdzonego w sprawie), został prawidłowo pouczone o odpowiedzialności karnej za złożenie zawiadomienia o niepopelnionym przestępstwie i składanie fałszywych zeznań. Mimo tego pouczenia konsekwentnie podawał, że został uderzony w brzuch na Komendzie Policji w K. i opisywał okoliczności tegoż uderzenia.

W sytuacji gdy zorientował się, iż nagrania monitoringu z przebiegu interwencji policji, wykluczają podaną przez niego okoliczność, na rozprawie sądowej podniósł, iż nie wyklucza że został uderzony już wcześniej, a mianowicie podczas zatrzymania go przez policjantów na ulicy obok baru. Taką wersję podtrzymuje obecnie w treści apelacji.

Pomijając oczywistą okoliczność, że nie było żadnych dowodów, iż oskarżony w ogóle został w dniu 2 kwietnia 2013 r. przez kogokolwiek uderzony w brzuch, podkreślić należy, iż niewątpliwie złożył on fałszywe zeznania i fałszywe zawiadomienie o rzekomym uderzeniu go w brzuch przez policjanta w budynku Komendy Miejskiej Policji w K.. Tą wersję oskarżony podtrzymał, będąc przesłuchiwany jako podejrzany przez prokuratora w toku śledztwa (k. 92).

Nie ma więc żadnych podstaw do zmiany wyroku i uniewinnienia oskarżonego. Nie ma również potrzeby uchylenia zaskarżonego wyroku i przekazania sprawy Sądowi rejonowemu do ponownego rozpoznania.

Apelacja oskarżonego okazała się natomiast o tyle zasadna, że umożliwiła zmianę zaskarżonego wyroku na korzyść oskarżonego w zakresie wymiaru kary.

Zdaniem Sądu Odwoławczego kara wymierzona oskarżonemu, oceniona jako ogół dolegliwości związanych w przypisanym mu czynem karalnym razi swoją surowością w rozumieniu przepisu art. 438 pkt 4 kpk.

Rażąca surowość wynika z orzeczenia wobec oskarżonego obok kary pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania także kary grzywny na podstawie art. 71 § 1 kk w zw. z art. 33 § 1 i 3 kk.

Kara ta stanowi zbędną dolegliwość dla oskarżonego, a z uwagi na jego sytuację majątkową i rodzinną decyduje o rażącej niewspółmierności (surowości) kary w ogóle. Oskarżony jest bezrobotny, nie korzysta z pomocy członków rodziny, pozostaje na zasiłku z (...) w kwocie 520 zł miesięcznie, lecz się na nowotwór jelita grubego.

W tej sytuacji Sąd Okręgowy orzeczenie o karze grzywny uchylił w całości, zmieniając zaskarżony wyrok z urzędu.

W swojej apelacji oskarżony lakonicznie wspomniał o jego zdaniem „niezgodnej z prawdą, sporządzonej pod dyktando prokuratora” opinii psychiatrycznej.

Biorąc pod uwagę gołosłowność tego stwierdzenia oraz brak jakichkolwiek podstaw do zakwestionowania opinii Sądowo- psychiatrycznej, Sąd Odwoławczy nie znalazł powodów do jej zakwestionowania w żadnym zakresie.

Reasumując powyższe Sąd Odwoławczy na podstawie art. 437 § 1 kpk i art. 624 § 1 kpk w zw. z art. 63 kpk orzekł jak w sentencji.

(SSO Artur Polut) (SSO Aleksandra Babilon- Domagała) (SSO Krzysztof Sójka)